

Sygn. I C 944/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący -	SSR Lidia Kopczyńska	
Protokolant -	Elżbieta Marciniak	

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2016 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...)z siedzibą w W.

przeciwko E. Z.

o zapłatę

orzeka

I. powództwo oddala;

II. zasądza od powoda (...) (...)z siedzibą w W. na rzecz pozwanej E. Z. kwotę 1217 zł (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 944/16

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) z siedzibą w W., reprezentowany przez radcę prawnego K. P., w pozwie złożonym do Sądu Rejonowego w Nowym Tomyślu w dniu 20 listopada 2015 r. wnosił o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i zasądzenie na jego rzecz od pozwanej E. Z. kwoty 8137,28 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 3512,98 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i odsetkami ustawowymi od kwoty 4624,30 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto powód wnosił o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwana zawarła z (...) Bank S.A. będącym poprzednikiem prawnym (...) Bank S.A. w dniu 3 grudnia 2008 r. umowę o udzielenie pożyczki w wysokości 3908,29 zł.

W dniu 4 stycznia 2010 r., na podstawie art. 492§1 pkt 1 ksh nastąpiło połączenie (...) Bank S.A. z (...) Bank S.A. Z dniem 1 czerwca 2012 r., na podstawie art. 492§1 pkt 1 ksh nastąpiło przeniesienie całego majątku (...) Bank S.A. na (...) Bank S.A. Z dniem 1 czerwca 2012r. (...) Bank S.A. zmieniła nazwę na (...) Bank S.A.

Z uwagi na naruszenie przez pozwaną warunków spłaty umowa pożyczki została przez Bank wypowiedziana pozwanej. W związku z brakiem spłaty należności, wynikających z zawartej umowy pożyczki, bank wystawił bankowy tytuł

egzekucyjny. Następnie po uzyskaniu klauzuli wykonalności do bankowego tytułu egzekucyjnego, bank wystąpił do komornika z wnioskiem egzekucyjnym. Postępowanie egzekucyjne nie doprowadziło do wyegzekwowania należności. W konsekwencji w dniu 4 marca 2015 r. Bank sprzedał wierzytelność (...) (...) z siedzibą w W., który dochodzi należność niniejszym pozwem.

Postanowieniem z dnia 1 lutego 2016 r. Sąd Rejonowy w Nowym Tomysłu stwierdził swoją niewłaściwość i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Ciechanowie do rozpoznania według właściwości (postanowienie k. 53 akt).

Pismem z dnia 27 czerwca 2016 r. pełnomocnik powoda zmodyfikował powództwo w ten sposób, że wnosił o zasądzenie od pozwanej kwoty 8137,28 zł z odsetkami:

- umownymi od kwoty 3512,98 zł w wysokości średniego oprocentowania WIBOR dla 3 miesięcznych lokat na rynku międzybankowym z 10 ostatnich dni roboczych ostatniego miesiąca poprzedniego kwartału, powiększonego o 25 punktów procentowych nie więcej jednak niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od dnia wniesienia pozwu do dnia 31 grudnia 2015 r. i w okresie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych,

- ustawowych od kwoty 4624,30 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia 31 grudnia 2015 r. i w okresie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (pismo k. 63-64 akt).

Pozwana E. Z., reprezentowana przez radcę prawnego M. P., wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu.

Pozwana uzasadniając swoje stanowisko wskazała, iż powód nie wykazał istnienia zobowiązania, a ponadto na przedawnienie dochodzonego roszczenia. Zdaniem pozwanej dołączone do pozwu dokumenty nasuwają wątpliwość co do istnienia wierzytelności, jej rzeczywistej wysokości i skutecznego przejścia wierzytelności na powoda. Dlatego żądanie pozwu jako nieudowodnione i przedawnione nie może zostać uwzględnione i powinno podlegać oddaleniu (odpowiedź na pozew k. 68-73 akt).

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 grudnia 2008 r. E. Z. zawarła z (...) Bank S.A. umowę pożyczki gotówkowej nr (...). Bank udzielił pożyczki w kwocie 3908,29 zł z okresem spłaty do dnia 10 grudnia 2010 r. Pożyczkobiorca zobowiązywał się dokonywać spłaty pożyczki w ratach miesięcznych płatanych do dnia 10 każdego miesiąca. W §10 umowy Bank zastrzegł możliwość wypowiedzenia umowy pożyczki w przypadku nie dotrzymania warunków umowy lub gdy pożyczkobiorca nie zapłacił w terminach 2 pełnych rat. W §15 umowy pożyczkobiorca wyraził zgodę na wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego do kwoty 7816,58 zł w terminie do 10 grudnia 2011 r. (dowód: kserokopia umowy k. 79-85 akt).

Wobec zalegania w spłacie pożyczki (...) Bank S.A. w dniu 23 lipca 2009 r. wypowiedział umowę pozwanej (dowód: kserokopia wypowiedzenia k. 86 akt).

W dniu 4 stycznia 2010 r., na podstawie art. 492§1 pkt 1 ksh nastąpiło połączenie (...) Bank S.A. z (...) Bank S.A. Z dniem 1 czerwca 2012 r., na podstawie art. 492§1 pkt 1 ksh nastąpiło przeniesienie całego majątku (...) Bank S.A. na (...) Bank S.A. Z dniem 1 czerwca 2012r. (...) Bank S.A. zmieniła nazwę na (...) Bank S.A. (dowód: odpis KRS k. 15-19 akt).

Z powodu nie dotrzymania warunków umowy, (...) Bank S.A. stwierdził wymagalność roszczenia i w dniu 30 maja 2010 r. wystawił przeciwko E. Z. bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) na kwotę 4421,20 zł, na którą składały się: należność z tytułu niespłaconej pożyczki w wysokości 3512,98 zł, odsetki umowne 306,67 zł, odsetki za opóźnienie 566,55 zł, opłaty i inne prowizje 35 zł (dowód: kserokopia bankowego tytułu egzekucyjnego k. 88 akt).

Postanowieniem z dnia 24 czerwca 2010r. Sąd Rejonowy w Ciechanowie nadał bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) z 30 maja 2010r. klauzulę wykonalności. Tytuł wykonawczy został wydany (...) Bank S.A. w dniu 28 lipca 2010r. (dowód: wniosek k. 92, postanowienie k. 89-91 akt).

Na podstawie tego tytułu egzekucyjnego była prowadzona egzekucja przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ciechanowie Urszulę Perdjan. Komornik postanowieniem z dnia 25 lipca 2014 r. umorzył postępowanie egzekucyjne wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji (dowód: pismo k. 102 akt).

Należność nie została spłacona, dlatego (...) Bank S.A. w W. w dniu 26 lutego 2015 r. sprzedał wierzytelność (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w W., która następnie umową z dnia 4 marca 2015 r. przeniosła wierzytelność na (...) (...)z siedzibą w W.. O dokonanych cesji pozwana została zawiadomiona pismem z dnia 4 marca 2015 r., a następnie wezwana do zapłaty przez nowego wierzyciela pismem z dnia 7 kwietnia 2015 r. (dowód: kserokopia umowy cesji k. 20-25, 103-132 akt oraz pismo k. 48 akt i wezwanie k. 49 akt).

Na wezwanie do uiszczenia należności pozwana nie udzieliła odpowiedzi i nie uiszczyła należności (bezsporne).

Na dzień wniesienia pozwu, tj. 20 listopada 2015 r. r. do spłaty pozostała kwota 8137,28 zł należność z tytułu niespłaconej pożyczki w wysokości 3512,98 zł, odsetki karne naliczone przez bank do dnia 25 lutego 2015 r. w wysokości 3835,58 zł, kwota 178,30 zł kosztów poniesionych przez poprzedniego wierzyciela, odsetki umowne naliczone przez poprzedniego wierzyciela 306,67 zł, odsetki karne naliczone przez powoda od kwoty niespłaconego kapitału w wysokości 303,75 zł (dowód: wyliczenie k. 63 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych w niniejszej sprawie, a w szczególności: pozwu k. 6-10, 97-99 akt, odpowiedzi na pozew k. 68-73 akt wyciągu z rejestru funduszy k. 14 akt, odpisu KRS k. 15-19, 26-44 akt, kserokopii: wniosku o pożyczki k. 79-85 akt, wypowiedzenia umowy k. 86 akt, umowy sprzedaży wierzytelności k. 20-25 akt, zawiadomienia o cesji wierzytelności wraz z wezwaniem do zapłaty k. 48-49, 87, 103-133 akt, bankowego tytułu k. 88 akt, postanowienia k. 89-91 akt, wniosku egzekucyjnego k. 92 akt, pisma komornika k. 102 akt.

Sąd jako wiarygodne ocenił dokumenty, gdyż ich prawdziwość nie budzi wątpliwości i żadna ze stron w toku procesu ich nie kwestionowała. Pozwana nie kwestionowała wysokości należności dochodzonej pozwem, natomiast podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

W niniejszej sprawie, na podstawie art. 232 k.p.c. zdanie drugie, Sąd dopuścił dowód z dokumentów złożonych w trakcie postępowania. Fakt ich istnienia wynikał już z dołączonych do pozwu dokumentów. Prawdziwość dokumentów nie był przez pozwanego kwestionowana, ani nie budzi wątpliwości. Sąd uwzględnił wszystkie dokumenty dołączone do pozwu i złożone przez powoda. Przedłożone dokumenty rzeczywiście były sporządzone, a w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane. W tej sytuacji Sąd uznał, iż dołączone dokumenty stanowią uzupełnienie dowodów stanowiących załącznik do pozwu i dlatego mogą stanowić podstawę do wydania w sprawie rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie z powodu przedawnienia roszczenia.

Powód wykazał w toku procesu, że nabył wierzytelność w stosunku do pozwanej od (...) Bank S.A. na podstawie umowy przelewu. Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W myśl art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Do akt sprawy została dołączona kserokopia umowy o udzielenie pożyczki zawartej przez E. Z. z (...) Bank S.A. oraz kserokopia umowy przelewu zawarta pomiędzy następcą prawnym (...) Bank S.A. a (...) (...)z

siedzibą w W.. Z dokumentu dotyczącego umowy przelewu wierzytelności wynika jednoznacznie, że powód nabył od (...) Bank S.A. wierzytelność dochodzoną pozwem. Wskazano w nim zarówno strony, jak i przedmiot umowy przelewu wierzytelności, opatrzone podpisami osób reprezentujących zbywcę i nabywcę wierzytelności. Norma zawarta w art. 511 k.c. nie wymaga zawarcia umowy przelewu w formie pisemnej, a jedynie tego, aby istniało pismo, które potwierdza dokonanie przelewu wierzytelności. Sąd w niniejszym składzie podziela w całości rozważania Sądu Apelacyjnego w Katowicach zawarte w wyroku z 8 marca 2005 r., sygn. akt I ACa 1516/04, opublik. OSA 2005/12/44, który podkreślił: "Ustawodawca w art. 511 k.c. mówi o "stwierdzeniu" przelewu wierzytelności pismem, a nie o zawarciu przelewu w formie pisemnej. Czym innym jest dokonanie czynności prawnej w formie pisemnej, a czym innym "stwierdzenie" pismem, iż określona czynność została dokonana. "Stwierdzenie pismem" nie odnosi się bowiem do formy czynności prawnej, a jedynie do istnienia pisma stwierdzającego, że umowa przelewu została przez strony zawarta. W sytuacji gdy obie strony zgodnie twierdzą, że doszło do przelewu wierzytelności z umowy ubezpieczenia i że obie strony miały taki zamiar i cel umowy na względzie - zbędne są rozważania i dokonywanie wykładni oświadczeń woli w tym przedmiocie. Dokonywanie takiej wykładni ma bowiem sens wówczas, gdy stanowiska stron umowy różnią się."

Na skutek przelewu wierzytelności doszło do zmiany strony stosunku zobowiązaniowego po stronie wierzyciela, a zatem powód jest legitymowany czynnie do występowania w niniejszym procesie. Znajdujące się w aktach sprawy dokumenty potwierdzają w myśl art. 511 k.c., że do zawarcia umowy doszło. Nadto zostało przedłożone przez powoda wezwanie, którym zawiadomił on pozwaną o zawarciu umowy cesji z wierzycielem. W myśl art. 515 k.c. jeżeli dłużnik, który otrzymał o przelewie pisemne zawiadomienie pochodzące od zbywcy, spełnił świadczenie do rąk nabywcy wierzytelności, zbywca może powołać się wobec dłużnika na nieważność przelewu albo na zarzuty wynikające z jego podstawy prawnej tylko wtedy, gdy w chwili spełnienia świadczenia były one dłużnikowi wiadome. Przepis ten stosuje się odpowiednio do innych czynności prawnych dokonanych między dłużnikiem a nabywcą wierzytelności.

Zgodnie z art. 720. § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W dniu 3 grudnia 2008 r. E. Z. zawarła z (...) Bank S.A. umowę pożyczki gotówkowej nr (...). Z powodu nie dotrzymania warunków umowy, Bank wypowiedział umowę 23 lipca 2009 r. (...) Bank S.A. stwierdził wymagalność roszczenia i w dniu 30 maja 2010 r. wystawił przeciwko E. Z. bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) na kwotę 4421,20 zł, na którą składały się: należność z tytułu niespłaconego kredytu w wysokości 3512,98 zł oraz odsetki umowne 306,67 zł, odsetki za opóźnienie 566,55 zł, opłaty i inne prowizje 35 zł. Postanowieniem z dnia 24 czerwca 2010r. Sąd Rejonowy w Ciechanowie nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Na podstawie tego tytułu egzekucyjnego była prowadzona egzekucja przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ciechanowie Urszulę Perdjan. Komornik postanowieniem z dnia 25 lipca 2014 r. umorzył postępowanie egzekucyjne wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Należność nie została spłacona, dlatego (...) Bank S.A. w W. w dniu 26 lutego 2015 r. sprzedał wierzytelność (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w W., która następnie umową z dnia 4 marca 2015 r. przeniosła wierzytelność na (...)(...)z siedzibą w W..

Pozwana nie kwestionowała wysokości kwoty, na którą został wystawiony tytuł bankowy. Natomiast pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Trzyletni ogólny termin przedawnienia odnosi się do roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Ponieważ w niniejszej sprawie jedną ze stron był podmiot prowadzący działalność gospodarczą, ma zastosowanie trzyletni termin przedawnienia. W myśl art. 123. § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Jako przykład czynności procesowych, przerywających bieg przedawnienia, wskazuje się m.in. złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności sądowemu lub pozasądowemu tytułowi egzekucyjnemu

(wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2004 r., II CK 276/04, Lex nr 284135), także nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r., III CZP 101/03, OSNC 2005, nr 4, poz. 58).

Zgodnie z art. 124 § 2 k.c. w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed organem powołanym do egzekwowania roszczeń przedawnienie nie biegnie na nowo dopóki postępowanie nie zostanie zakończone.

W niniejszej sprawie (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny w stosunku do pozwanej, który następnie opatrzony klauzulą wykonalności był podstawą do prowadzenia egzekucji komorniczej. Postępowanie egzekucyjne zostało zakończone postanowieniem z dnia 25 lipca 2014 r. Powód wskazał, iż czynności powyższe skutkowały przerwaniem biegu przedawnienia, a zgodnie z art. 124. § 1 k.c., po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo i dlatego roszczenie nie jest przedawnione.

Sąd w niniejszym składzie podziela pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 czerwca 2016 r. (III CZP 29/16, LEX nr 2067028), z którego wynika, że nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.).

W uzasadnieniu tej uchwały Sądu Najwyższy wskazał, że „zarówno złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, jak i wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie takiego tytułu wykonawczego przerywa na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. bieg przedawnienia jako czynność przedsięwzięta bezpośrednio w celu egzekwowania roszczeń (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r., III CZP 101/03, OSNC z 2005 r., nr 4, poz. 58, wyroki 23 listopada 2011 r., IV CSK 156/11, OSNC - ZD z 2013 r., nr 1, poz. 7, z dnia 12 stycznia 2012 r., II CSK 203/11, OSP z 2014 r., nr 6, poz. 60, z dnia 17 grudnia 2004 r., II CK 276/04, z dnia 22 stycznia 2008 r., V CSK 386/07, z dnia 21 maja 2010 r., II CSK 614/09, z dnia 4 października 2012 r., I CSK 90/12 - nie publ.). Rozpoczęcie na nowo biegu przedawnienia następuje bądź z chwilą prawomocnego zakończenia postępowania klauzulowego, bądź z chwilą zakończenia postępowania egzekucyjnego, w tym jego umorzenia (art. 826 k.p.c.) a wyjątek stanowi umorzenie na podstawie art. 823 lub 825 pkt 1 k.p.c. albo zwrot wniosku, które niweczą materialnoprawne skutki przerwy przedawnienia (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14, OSNC z 2015 r., nr 12, poz. 137, wyroki z dnia 10 października 2003 r., II CK 113/02, OSP z 2004 r., nr 11, poz. 141, z dnia 23 stycznia 2007 r., V CSK 386/07, z dnia 14 kwietnia 2011 r., IV CSK 439/11, z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14 - nie publ.). Umorzenie postępowania z urzędu z przyczyny bezskuteczności egzekucji na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. powoduje, że bieg przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym rozpoczyna się na nowo.

W razie cesji wierzytelności na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, wszystkie właściwości, przywileje i braki, a więc ustawodawca zakłada identyczność wierzytelności cesjonariusza z wierzytelnością cedenta (art. 509 § 2 k.c.). Co do zasady, nabywca wstępuje w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia, zbycie wierzytelności jest bowiem irrelevantne dla jego biegu.

W przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się jednak odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym.

Uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności; nadanie klauzuli na rzecz cesjonariusza nie będącego bankiem nie było dopuszczalne (uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC z 2005 r., nr 6, poz. 98, z dnia 22 lutego 2006 r., III CZP 129/05, OSNC z 2007 r., nr 1, poz. 4, z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14). Cesjonariusz nie mógł kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, bo w postępowaniu egzekucyjnym nie ma zastosowania art. 192 pkt 3 k.p.c., a więc fundusz sekurytyzacyjny, który nie mógł się powołać na bankowy tytuł egzekucyjny, przejście

uprawnień i uzyskać klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 k.p.c., musiał ustalić istnienie roszczenia w drodze procesu sądowego, uzyskać nowy tytuł wykonawczy i dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14 (nie publ.), przerwanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c. następuje, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerwania zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela.

Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje zatem skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności; nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzytelności lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności. Nie może umknąć uwadze, że przerwa biegu przedawnienia została spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy nie będącemu bankiem miałyby służyć do jego dochodzenia. Nabywca wierzytelności nie będący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem”.

Zgodnie z ustalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego bankowy tytuł wykonawczy stanowił ustawowy przywilej banków, polegający na ułatwianiu im dochodzenia swoich wierzytelności wynikających z dokonywanych czynności bankowych, który nie obejmuje innych podmiotów.

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 4 marca 2009 r (IV CSK 422/08 OSNC-ZD 2010/2/36) wskazał, że na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego klauzulą wykonalności może być prowadzona egzekucja tylko na rzecz banku, a nie na rzecz innej osoby. W uzasadnieniu tego postanowienia Sąd Najwyższy podkreślił, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przeważa pogląd akcentujący specyfikę wierzytelności objętej bankowym tytułem egzekucyjnym (uchwały z dnia 7 stycznia 2004 r., III CZP 48/03, OSNC 2004, nr 10, poz. 155 i z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC 2005, nr 6, poz. 98 oraz wyrok z dnia 21 września 2005 r., V CK 152/05, nie publ.). Podkreśla się, że wyposażając banki w uprawnienie do wystawiania bankowych tytułów egzekucyjnych (poprzednio wykonawczych), ustawodawca przyznał im "przywilej kwalifikowany i wyjątkowy"; umożliwił im realizację roszczeń cywilnoprawnych bez konieczności ich dochodzenia w sądowym postępowaniu rozpoznawczym. Z tego względu w Prawie bankowym wytyczone zostały ścisłe ramy prawne dopuszczalności posłużenia się przez bank bankowym tytułem egzekucyjnym w celu dochodzenia wierzytelności od jego dłużników (art. 97 ust. 1 i 2). Umożliwienie nadawania klauzuli wykonalności bankowym tytułom egzekucyjnym na rzecz nabywcy wierzytelności bankowej oznaczałoby w rzeczywistości rozszerzenie przywileju przyznanego tylko bankom na wszystkich nabywców takiej wierzytelności, to zaś byłoby nie do pogodzenia z kwalifikowanym i wyjątkowym charakterem tego przywileju. Z tego powodu w uchwale z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/94, oraz w wyroku z dnia 21 września 2005 r., V CK 152/05, Sąd Najwyższy przyjął, że w tym zakresie art. 96 i 97 prawo bankowe - ze względu na swój charakter - stanowią *leges speciales* w stosunku do art. 788 § 1 k.p.c. W związku z tym należy uznać, że na podstawie wystawionego bankowego tytułu egzekucyjnego, zaopatrzonego w sądową klauzulę wykonalności, może być prowadzona jedynie

egzekucja wierzytelności bankowej i tylko na rzecz banku, a nie na rzecz innej osoby. Należy dodać, że to stanowisko znajduje potwierdzenie w treści art. 98 prawa bankowego, w którym wymienia się sytuacje, w których bankowy tytuł egzekucyjny może być podstawą do egzekucji przeciwko osobie trzeciej. Wśród tych sytuacji ustawodawca nie wskazał przelewu wierzytelności bankowej. Wyliczenie zawarte w art. 98 jest wyczerpujące, co dodatkowo przemawia za tezą sformułowaną w orzecznictwie, iż wierzytelność objęta bankowym tytułem egzekucyjnym nie może być przedmiotem przelewu na rzecz podmiotu niebędącego bankiem.

W tej sytuacji skutki jakie wiązały się z prowadzeniem postępowania egzekucyjnego odnoszą się do podmiotów w tym postępowaniu występujących, a nie funduszu. Tym samym powód powinien wytoczyć proces zanim upłynie 3 lata od kiedy bankowemu tytułowi egzekucyjnemu Sąd nadał klauzulę wykonalności. W niniejszej sprawie klauzula wykonalności została wydana postanowieniem z dnia 24 czerwca 2010r., a skoro powództwo zostało wytoczone w dniu 20 listopada 2015 r. , to zgodnie z art. 118 k.c. pozew złożony został w dniu, gdy roszczenie było już przedawnione.

W tej sytuacji Sąd uznał żądanie pozwu za nie uzasadnione i powództwo oddalił.

Powód przegrał proces w całości. Zgodnie z zasadą wyrażoną w art 98 §1 i §2 k.p.c. strona przegrywająca zobowiązana jest do zwrotu kosztów procesu. Na koszty pozwanego składają się: koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1200 zł ustalonych w oparciu o §6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2015 r. poz.617) i kwota 17 opłaty skarbowej.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)